

Első nap az iskolában

AMBRUS LAJOS

Tocsos kis filagóriámban ülök épp, a gépzongorából – Fáy Andris hozta nekem még Heidelbergából – szólnak a megunhatatlan negyvennyolcas blues-ok:

*Come on, Joseph Bem
Said hootchee-cootchee man.*

Szalad be a faragott kiskapun – a fiatalabb Kolosváry testvér hagyta rám, amikor Mailandba utaztában Hetyén töltött egynehány napot –, szalad be Dani úrfi, hogy kapjam magam, mert lekéssük az évnyitót. Setét gyanakvással nézek reá, ugyan mifajta alantas praxis az, a melyik úgymond nem tűrhet halasztást, mikor én a lugosom dolgain merengek... De látom Dani úrfi szemén, nincs apelláta.

Hát így kezdtem én a skólát, a Berzsényi fiúval egy osztályban. Egyikünk se tanúsított különösebb előmenetelt, Dani az első kötetéig évtizedeket piperezkedett. Nekem lehetett annyi főrom, hogy megvolt otthon a nagy Czuczor-Fogarasi – egy Alexa nevezetűtót gazdától kaptam volt, cserébe két hordó unicumért –, meg a természetrajz is ösmerős volt, Diószeghy Samu bácsi apámnak kenyerespajtása lévén, meg a „pajtás” Rizinek is köszönhetőleg. Csak az hibázott summálisan, hogy én a fákat-füveket mind deákul rögzítettem, s ez bizony tanítómnak gondot, véle némi kisebbrendűségi Gefühl-t okozott.

Dani minden megpróbáltatásban velem tartott, s különösképp érezhettem hálás rokonszenvét azután, hogy rendre megvédelmeztem a Kölcseyék bandájától. Ezek hárman, Vitkovics, Kölcsey meg a finnyás Szemere Palika szinte terrorizálták az osztályt, saját nézeteik- s ízlésöket testálván mindenkire. Mindjárt az első napon történt, hogy Berzsényi Dani a tanterembe csempészett kis hangládáján hallgatá kedves Biharijának új zenéjét, a *Még fáy minden csókot*, az a három pedig mindjárt reárohana, s elragadván a ládát, gúnyolák őt a tenyeres-talpas nótáért. Na több se kellett, közibök ugrottam, aztán üsd vágd nem apád. Nagy skandalum lett belőle, mert a dolgot a Kölcsey gyereknek a fél szeme bánta.

Az első nap krónikájához tartozik a heteyi Bürgermeister meglepően szép szónoklata az egybegyűltekhez, minek elhangzása alatt szemeimet a Dukáról iskolahintóval átjáró Takách leányokon futtatám. Malvina, Szapphó, Dudi, Judit... – vajha tudok-e választani valaha is köztetek?!

ORBÁN JÁNOS DÉNES

Szörnyű reggel. O.-né (édesanyám) mindössze 200 mg cacao bevitelét engedélyezte, és hozzá szűken mért 300 mg panis-t (vajás, pirított).

Az iskola kapujában (a sapkanézőnek kijelölt behemót ellenőr, ez a bestialis negyedikes vasvilla szemeket meregetett rám, s koponyám abroncsoló diák-sapkámra), az osztályteremben körömtisztaság-nézés (ez egyszer a rút k. rágás előnyösnek bizonyul, mert nem lehet alánézni); már attól tartok, hogy a mellékhely.-be vonzolás után f. nézés lesz és a tanítónéni szemmel ver – védekezésül tiszt. csomagomat altájam köré csavarom (alulról a frottier fürd. lep., reá a csíkos konyhadamaszt, majd rétegelt nyomatokban ...dent és ...fresh, s az egész körbetekerve stabilan fogselyemmel).

A samar-padba ültetnek, itt zavar nélkül remegő állkapcámba juttatok 0,1 g chewing gum-ot. A szétáradó no sugar (sárg. dinnye) szinte félálomi révülettel nyugtat meg. Szám s elmém fogazata vadul őröl. Az előttem helyet foglaló ún. Gabi – hímnemű? kínoz a kérdés – egy csatos üvegből 250 mg, bizonyára rumos cola-t fecskendez magába, az Igazgató Bácsinak hamarosan azt állítja, hogy nem fér el a padban, mert jobbról Hátszegy báró, balról Fatia Negra ül mellette. Az Igazgató Bácsi, ha visio-m nem csal – 8.900 mg nyakleves-sel siet segítségére.

1 x 1, ez kerül elsőül a tábl.-ra, associatio-m egyenest visz az undorító masturbatio gondolatához, képletileg. 1 x 2, 2 x 1 – csak ezt engedi kezeim által füzetembe jegyezni ceruzámban meghosszabbodó öntudatom, majd megszólal a mélylélekből a group. sexualis hangja, s mintegy önkívületben siklom az egyszerűen és az alapműveleteken: 2 x 2, 2 x 3, 3 + 1 + 1, de 5 + 5-nél függöny, no more.

Az óra végéig az oxfordi kiadású *Hermeneu.*-t olvasgatom, ahogy látom, sajnos vagy tizenöt gyereknek megvan. Látásom, hallásom gyengül, 150 mg Sire-Sire dózis sem segít. Lemorzszáom ágyéki turbánomat; kikéredzkedem a wat. clos.-re, két padtársam, Dr. Jekyll és Mr. Hyde kitámogat.

*TEMESI FERENC***az**

is-ko-lába négyéveskoromban, egy szőregi csávó minőségi pofántörése után döccentem be először (a kezében fityegő ördögshilveszter-kötet egészen a Kárász utcai MÉH-ig méhhent/, persze

brunyáni

mentem, mivel a Lechoos Loemy együttes délelőtti próbáján már bekupakoltam kétszer két Radebergert – huszonnyolc és fél méteres sugarú körben mi nyomtuk akkoriban a leglennonabb számokat Portányon –, a mórachalmi (mer' mór a halmi, ahogy Szervácpongrác Bonifác bátyám, a bereményi remete példálózta nekem nemegyszer, a hatodik litykó bedörgölése után – ő főzte a legfáinabb lábszeszt, annál nem volt jobb ír a focihorzolt bokákra), szóval a mórachalmi kin-csembincsem nálam maradt lila rúzsával föl is rajzoltam a sulibudi falára egy

Guevara-sapka

negyedét – kérdezed, kishaver, miért, hát mert Szakrament Gajdolka, a Devla tanyai törökbába mindig azt mesélte nyúlgerenzáláskor, hogy minden baj a monarchia miatt van, az szabadította ránk a krumplibogarakat, kössem az orrodra, faszkalap.

A nyolc évfolyamnak azt a pár tankönyvét megettem ebédre a paradicsomos káposzta mellé, aztán irány a főciszertár, onnan lehetett a legjobban skubizni a lányiskola tornaöltözőjébe – nekem a ballagásig olyan jó skubihelyem volt, hogy még az orosz tanár sem mert csak úgy odakönyökölni –, s helyénvaló, ha az emberfia időben elkezd fölmérni a terepet, mert a jó

mell

ritka, mint két fehér holló (kár, kár, ahogy mondá Edgar). A nagyobb hollózások évada akkor jött el, amikor már

Mr. Temesi

gyak.-t(t) gyak. tanárként ugyanebben a malma materben. Az első tanítási napomon magyarból megtanultuk a kínai ábécét, angolból a sakk 32 legsikeresebb megnyitását (elmélet!, pancserkáim, elmélet!), írtunk egy levelet a

Reményitarján

címére, hogy hátrább az agarakkal, este pedig kivitem mind a négyezerhat-száz elsőömet egy laza környezetvédelmi tüntetésre, bazi nagy

stop pollution

or the future will be a thing of past táblákat lengettünk, kiválóan le lehetett csapni velük a Tisza-parti szúnyogokat. Ha talán arra gondol, aki rosszra (jó)ra gondol, hogy ez a pollúció az a pollúció, az

téved

– s bár Iskolakrónikás, e sorok írója még napestig tudna kornyikálni az „Első Nap” című baromságról, most csak ennyit ü

zen

ZALÁN TIBOR

Talán a pia miatt alakult így, de az óvodai orgiákkal a hátam mögött kiábrándítóan találtam az iskola absztinens légkörét. Meg kellett fogadnom, hogy az első nap tiszteletére csak tejeskávét iszom reggel, méghozzá házi főzetűt, amelynek óhatatlanul föle van és valami kozmás („pót-”) mellékíze, akár milyen óvatosan készítik is, akkor már a bolti kakaó jobb, mert az vizes ugyan, de az eladó lány nekem mindig maga bontotta föl a zacskót, elébb finoman harapdálva a nejloncsúcsot, hibátlan egérfogaival rágta, gyúrte, nyesztelte a síkos anyagot, mígnem egy rántással szabad folyást engedett a nedűnek, amely a határozott fejmozdulat nyomán apró pöttyöket permetezett az arcára. Ezt a gyengéd fröccsenést tekintem férfi éltém nyitányának, a ministránsgyerekek próbájának későbbi nagy szertartások előtt.

Tehát: ezen a napon kaffa, házi, amelyikből csak a szilva jó, meg a többi egészséges gyümölcs. Óvodába menet mindig betértem Szakajtó apóhoz néhány felesre, sőt már járni is nála tanultam. Talán nem kell hosszabban ecsestelnem, két-három nyomdai íven egyetlen mondatban elintézhető a látvány, ahogyan az ember a felesek után ültéből előredől, egyik combját megpróbálja valamilyen szilárd tereptárgynak feszíteni (lépcső, bükkfa, Szakajtó apó stelázsija stb.), a kéz ujjjaival érintőlegesen fogást keres a talajon, de vigyázat, tenyérre támaszkodni, éppenséggel teljes súllyal, nem szabad, mert abból a bicskaformából már soha többé nem tudsz kiegyenesedni, épp csak megcsippentet a föld porát, mint korosodó szerkesztők a leendő poétalányok csiklóját, és egyetlen svunggal fölállsz. A kisagy – az utolsó jóbarát a világon, ki cserben sosem hagy – a lendületet fékezi, nehogy hanyatt vágódj. Innentől indulhat a láb.

Az iskola azzal is kiváltotta ellenszenvemet, hogy épp az ellenkező irányba esett, mint amerre Szakajtó apó háza áll, s így bekavézva, nyílegyenesen, teljesen felkészületlenül estem be a nagykapun. Csupa unalmas, fejlődésben elmaradt kölyköt találtam – Szakajtó apót nem is ismerték –, körben szállás padok, undok kréta- és linóleumszag. Egyedül a tanítónőt találtam vonzónak, de csak a második napon lett viszonyunk, az első napon úgy bánt velem a dög, akár a többiekkel. Ezt később gyakran a szemére hánytam, hadd vigasztaljon.

Mindjárt az első órán valami kérdőívet kellett kitölteni, könnyű lett volna, csakhogy mások írni se tudtak – ez ma is így van. Egy csomó sablonos kérdés volt megadva: „Volt-e már coitus interruptusod?”, „Egészítsd ki a szólásmondást: *Sörre bor mindenkor,...*”, „Ki írta a *Napon felejtett hintalovat?*” – ilyesmik. A kérdőív egyetlen pontjával gyűlt csak meg a bajom: „Sorolj föl három kiemelkedő magyar költőt!” Sajnos, nem ugrott be, ki lehet a másik kettő.

(Ferdítette: REMÉNYI JÓZSEF TAMÁS–TARJÁN TAMÁS)